

netop skaffet mig Underretning om Arbejdsløshedsprocenten i 1924 og de nærmest foregaaende og efterfølgende Aar. Naar man tager Gennemsnittet for hele Aaret, var Arbejdsløsheden i de industrielle Fag i 1921 21,3 pCt., i 1922 20,7 pCt., i 1923 14,3 pCt., og i 1924 var vi nede paa 11 pCt. Naar man nu erindrer, at det er Gennemsnitstal, og at man netop, som det ærede Medlem Hr. Stauning nævnte, var nede paa 5—6 pCt., da Arbejdsløsheden var mindst, og tillige erindrer, at der, naar man registrerer saa omhyggeligt, som man gør nu, altid vil være en vis Arbejdsløshed, tror jeg, man kan sige, at man omtrent var nede paa normale Forhold i 1924. Men i 1925 var Arbejdsløshedsprocenten 14,5, og i 1926 var den 21,0, altsaa omtrent lige saa høj som i 1921. Man siger nu, at det var Inflation, som gjorde det, og det var det jo selvfølgelig, fordi de Løntal, man da havde, blev overkommelige paa Grund af Inflationen, saaledes at Produktionen kunde komme i Gang. Det, der er i Vejen nu — det er slet ikke sikkert, det behøver at være saa meget —, er det, at man nægter at erkende, at der er en Aarsagsforbindelse mellem Arbejdsløshed og Arbejdsløshed, og der er ikke andet for, end at Fagforeningerne, der, som det har vist sig, har en Hovedindflydelse og har Magt til at fastsætte Lønnen, ogsaa kommer til at vedkende sig deres Del af Ansvaret for den Arbejdsløshed, som findes her i Landet.

Det ærede Medlem Hr. Stauning udtalte, at han for sit Vedkommende ikke vidste af, at Socialdemokratiet havde søgt at give Arbejderne den Lære, at naar der var Arbejdsløshed, gjaldt det om ikke at bestille for meget, og han sagde, at han i Hundreder af Taler havde opfordret til at arbejde saa meget som muligt. Ja, naar det ærede Medlem siger det, betvivler jeg ikke, at han har talt saaledes, jeg har ikke hørt det, men jeg har jo heller ikke hørt alle det ærede Medlems Taler. Som Svar paa den direkte Forespørgsel, der blev stillet til mig, skal jeg imidlertid henvise til, at der i „Social-Demokraten“ for den 13. November findes en Artikel af Bladets højt ansete nationaløkonomiske Medarbejder, den Mand, der skriver de saglige, vejledende Artikler for Arbejderstanden — jeg tænker altsaa ikke her paa de partipolitiske agitationaliske Artikler, dem lægger jeg ikke saa megen Vægt paa, men jeg taler om den Mand, som skriver om Nationaløkonomi og vejleder Arbejderne i det Blad, som de, ikke en Gang imellem, i Ny og Næ, læser, men som de har at læse, hvis det skal gaa

dem vel indenfor deres Organisation. Denne Mand skriver om Beskæftigelse og Industrialisering og siger, at det ovenud forcerede Arbejdstempo har mange uheldige Virkninger paa Arbejdernes Fysik. Det, som Arbejderstanden maa have sin Opmærksomhed henvendt paa, siger han, er, at man maa holde igen paa det Tempo, som Arbejdskraften efterhaanden presses op paa. Senere skriver han, at rimeligvis burde Arbejdsdagen her i Landet i Industrien neppe være mere end 7 Timer, visse Steder maaske 6 Timer. (Stemmer: Hør!). Jeg hører, der er Tilslutning fra Partiet, og jeg tvivler heller ikke om, at det, jeg citerede, er Udtryk for, hvad Partiet lærer Arbejderstanden. Den paagældende Forfatter skriver senere i sin Artikel, at det kan ogsaa være et vigtigt Middel for Arbejderstanden at tilstræbe en fastere Regulering af Akkordsystemet. Selvfølgelig er det fristende for Arbejderne, siger han længere henne, at faa Akkordarbejde, fordi de derved kan komme op paa højere Indtægter, hvis de maser paa, men Fordelene ved Akkordsystemet er i Virkeligheden illusoriske, thi gennem en stadig Omlægning af Arbejdet, en fortsat Specialisering og et forceret Tempo kommer Arbejderne meget let til at tjene for meget, og Følgeren, at Satsene bliver klemt ned. — Se, dér har vi det hele i en Nøddeskal! Produktionen maa ikke billigøres, selv om Arbejderne tjener mere derved. Det, der først og fremmest skal forhindres, er, at Produktionen i dette Land bliver billiggjort. Ja, naar det er den Vejledning, man fra „Social-Demokraten“ Side giver Arbejderne, er det saa egentlig underligt, at Arbejdet i et saadant Land visner og Arbejdsløsheden breder sig?

Til det ærede Medlem Hr. Pürschel, som formanede os paa denne Side af Talerstolen til at huske paa den gode, gamle Læresætning, at der skal holdes igen i Medbørstider, vil jeg sige, at vi takker naturligvis for Anvisningen — jeg haaber heller ikke, at de paa den anden Side vil glemme den gode Lære. Jeg tror nu ikke, vi har meget at lade hinanden høre i den Retning, thi der kan sikkert nævnes adskillige Eksempler paa, at det konservative Folkeparti har overbudt os andre. Det er imidlertid ganske formaalsløst og uden Hensigt at komme ind herpaa ved denne Lejlighed. I øvrigt tror jeg, at i hvor høj Grad det ærede Medlem Hr. Pürschel end har Ret, er det nu lidt for sent, vi holder den Tale til hinanden. Lad os haabe, at vore Børn — eller hvem det nu bliver, som faar Medbørstider — husker denne Læresætning, naar